

Είς τα «Λιονόσια» είχαμε δύο επικραλήσεις: τῆς «Τοκάντας» καὶ τοῦ «Μαύρου Ρόδου». Ἡ κ. Μπέργκ ἔχει φωνὴν ἀρκετὴν· ἀλλὰ βεβαίως καθόλου περισσώτερην ἀπὸ ὅσην σηκάνει ἡ ὀπερέττα. Εἶνε διασκευαστικὴ ἡ ἀναλήψις τῶν Ἀθηναίων συν-σκέλευσιν μου καὶ φρονιμάζονται, ὅτι εἰς τὴν ὀπερέττα δὲν ὑπάρχει χώρος γιὰ νὰ βάλῃται φωνὴν. Ἐξω ἀπεναντίας ἀγωνίζονται νὰ ζωηρώσουν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ μποροῦν νὰ παρουσιάσῃ ἡ ὀπερέττα βάζοντας νὰ παίξουν εἰς αὐτὰς ἀριστοὶ θεατρι-στὲς τῆς Ὀπερα καὶ τῆς Ὀπερά Κωμικ. Παραδείγματα, ἡ Μαργκαρίτ Καρὸ τῆς Πα-ρισιᾶς, ἡ Ὀπερά Κωμικ, ἡ θαυμαστὴ δημιουργὸς τοῦ «Παλλέτι καὶ τῆς Μελιαντίνης», τραγουδοῦ διαρκῶς εἰς ὀπερέττας. (Μὲ 2 καὶ 8 χιλ. φράγκα γαλλικὰ τὴν βραδίαν). Τὸ ἴδιον καὶ ἡ θάλα Μαρία Κοσενιζόφ τῆς Ὀπερας τῆς Μόσχας καὶ τῶν Παρισίων, τραγουδοῦ ἀπὸ νινος τὴν «Ζαγκάλετ» εἰς τὸ Μπα-τά-κλάν, ἐπὶ Παρίσι. Ἐνα μόνον τὴν ἀδικεῖ: ὅτι δὲν εἶνε ἀρκετὰ ζωηρὴ εἰς τὴν κίνησιν τῆς, μετρία ἡθουακὸς καὶ ὀλίγον πέρα πολὺ φινὴ καὶ distinguée γιὰ ὀπερέττα. Ἄτυχθῃς ἡ ὀπερέττα, ἔχει τὰς ἀξιώσεις τῆς καὶ δὲν εἶνε ἀνώτεροι ἀξιώσεις. Θέλει τοπικιστὴν, λίγη λαϊκότητα.

Ὅχι τὴν ἐγγύθειαν. Ἀλλὰ πάντως τραγοῦδι καὶ ἐμφάνισις ἡ κ. Μπέργκ εἶνε μὲ ἀκτὴν πολιτισμοῦ ἐπὶ θεατρῶν μας. Ἀλλ' ἡ κ. Καντιώτη-Ρτσιώδη εἰς τὸ «Μαύρο Ρόδου» εἶνε οὐδάρως τῆς Καϊζερλικῆς φρουρᾶς, τὸσον ὀλίγον εἶναι γένους ἑλληνικοῦ, μὲ τῆς οὐληρότατες κινήσεις καὶ τὴν ἀγρίαν, ἀπεριμείζωτην φωνὴν τῆς. Ὁ δὲ τενο-ράκιος κ. Τατροῦ κάκιος καὶ χωρὶς ἔχνος ράτσας ἐπάνω τοῦ. Πόσον ἐνθουσιάζονται τὸ ζευγαράκι: Ἰζα Μάρζαν-Μαλιαγρός... Ἐκλλιστος μένει ὁ κ. Τριχῆς εἰς τὸν ρό-λον τοῦ τοῦ «Μαύρου Ρόδου», καὶ ὁ κ. Δράμαλης πάντοτε μεγάλος καλλιτέχνης. Τὸ γυναικίον κόρον σφάκτης καὶ αἰσχος τοῦ πολιτισμοῦ μας.